

Any I.

Olot 31 d' Agost de 1899.

Núm. 18.

L'OLOTÍ

(SEGONA ÈPOCA)

SURTIRÀ CADA DIJOURS.

PERA SUSCRIPCIONS Y ANUNCIS

dirigirse á la

Imp. de Narcís Planadevall, Sant Esteve, 29.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.

Un any... .. 5'00 pessetas.

Un trimestre 1'50 «

Pago adelantat.

NOSTRE PROGRAMA.

May lo catalanisme ha treballat á l'ombra pera arribar a la realització dels seus ideals. Defensor dels principis honorats que sustenten, ben clars y á la llum del sol los va exposar á la Reyna Regent d'Espanya en sa vinguda á Barcelona y ben clars y concretament los va donar al país en la Assamblea de Manresa de 1892.

Com allavors diguerem, enteném avuy que han de quedar á càrrech del poder central del Estat Espanyol las relacions internacionals, l'exèrcit de mar y terra, las relacions econòmiques d'Espanya ab los demés països, la construcció d'obras públiques de caràcter general, la resolució de totes las qüestions y conflictes inter-regionals y la formació del presupost anyal de gastos, al que deurán contribuir las regions á proporció de sa riquesa; tot ab la organissació corresponent y adequada.

Peró enteném que correspon al Poder regional lo règimen intern de Catalunya, y que ha de constituhirse aquesta mantenint lo temperament expansiu de sa legislació y segons sas necessitats y son modo d'esser.

En consecuencia, volém la llengua catalana ab caràcter oficial y que sían catalans tots los que á Catalunya desempenyin càrrechs públichs: volém Corts catalanes, no sols per estatuhir nostre dret y lleys civils, sinó per quant se refereixi á la organissació interior de nostra terra: volém que catalans sían los jutges y magistrats y que dintre de Catalunya's fallin en ultima instancia 'ls pleys y causes: volém esser àrbitres de nostra administració, ficsant ab entera llibertat las contribucions é impostos, y volém, en fi, la facultat de poder contribuir á la formació del exèrcit espanyol per medi de voluntaris y diners, suprimint en absolut quintas y llevas en massa y establint que la reserva regional forcosa presti servey tan sols dintre de Catalunya.

Aquest es nostre catalanisme dintre d'Espanya: aquest es lo nostre regionalisme dins de Catalunya. Aixó es lo que volém; per aixó aném; á n'aixó arribarém á no trigar gayre.

(Del Manifest de la «Unió Catalanista» del dia 16 de Mars de 1897.)

Desé Certámen Literari d'Olot.

VEREDICTE.

Flor Natural. Núm. 133, *Les montanyes blaves*.—Accéssits. 134, *L'estrella dels Reys*, lema: *Fragment*. 113, *Lo darrer cant*, lema: *Ars longa*.

Premi del Illm. Ajuntament. 106, *La Mare-Patria*, lema: *Alma mater*.

Premi del Exm. Sr. Marqués de Camps. 35, *L'arbre de la Patria*, le-

ma: *A les Agrupacions catalanistas*.—Accéssit. 59, *Tot per la Patria*, lema: *Rondalla*.

Premi d'«El Arte Cristiano». 110, *Lo Christ del Consistori*, lema: *In hoc signo vincis*.—Accéssit. 69, *A la mort de Jesús*, lema: *Flor d'amor*.

Premi de D. Marián Vayreda. 146, *Nuvia!*, lema: *Per molts anys*.—Accéssit. 65, *L'aucell y l'ona*, lema: *Comparansa*.

Premi de D. Joseph Berga y Boada. 17, *Goigs de Ntra. Sra. del Turca*, le-

Boya Boada

ma: *Regina dels Olotins*.—Accéssit. *Goigs de Ntra. Sra. del Turx advocada y protectora de la vila d' Olot*, lema: *De la comarca olotina | sou la joya més divina*.

Premi de D. Ramón de P. Ferrer. 127, *La Reyna del bosch*, lema: *Idili*.—Accéssit. 56, *L' última rosa*, lema: *Plany de mare*.

Premi musical, de D. Joseph Berga. 148, *El Serafi d' Ausona*, lema: *Charitatis*.—Accéssits. 60, *Montanya amont*, lema: *Natura*. 147, *La cansó d' un traginer*, lema: *Recort del Montseny*.

Los altres premis no s' adjudican.

Lo President, *Martí Genís*.—Lo Vis-president, *Dr. Marián Serra y Esturi, Fbre.*—*Ramón Masifern*.—*Joseph Soler*.—Lo Secretari, *Celesti Devesa*.

La repartició de premis tindrà lloch lo diumenge, 10 de Setembre, á las deu del mati.

La Junta organitzadora fa avinent que fins al dilluns, dia 4 del pròxim mes, se guardarán las localitats als abonats á l' actual temporada, qui ho sollicitin, ab lo ben entés que passat aquell dia no tindrà lloch cap reclamació.

Los preus y condicions son los mateixos qu' en los anys anteriors.

Pera tots los encàrrechs deu dirigir-se al secretari de la Junta organitzadora, ó al conserje del «Circulo Olotense», Francesch Sadurní.

Pensavam fer un extracte de la carta qu' á continuació insertem y que publica nostre estimadíssim cole-

ga *La Renaixensa* en son núm. 7906, pertanyent al dia 25 del present; però com á certs escrits los passa com á las flors de delicada fragancia, que talladas perduen son aroma, havém cregut deber transcriurela literalment.

Diu aixis:

ENSENYANSA

Cartas al Excm. Sr. Ministre de Foment

Excelentíssim Sr.: Diderot volia la ensenyansa laica com la desitja la gent que 's diu despreocupada en los temps que corren. Es de pensar que la paraula preocupació tindria á últims del sigle passat, lo mateix que are, duas significacions, la que 's llegeix en las planas dels dictionaris y la que li donan los sabis que no consenten la veritat sino en lo que ells pensan y que califican de preocupació tot lo que s' aparta de son modo de veure. Com si tots los fills de pare y mare no tinguessin *su alma en su armario*; com si tots no fossin racionals y no brillés en son front la guspira de la rahó divina, sembla que lo enteniment no 'l criá Deu sino per alguns afortunats que manan y disposan y disfrutan del privilegi de la infalibilitat. Casi bé tots pateixen de la mateixa flaca: enlayrar la rahó humana fins més enllá dels núvols, sense perjudici de limitar la esfera de la visió intelectual quan bé 'ls hi plau; aixecar la naturalesa humana per dessobre de tot, sense perjudici de rebaixarla després y arrossegarla; calcar la missió del home en lo patró de las petites passions que extravían la inteligencia y apartan al home del camí que li senyala de comú acort la naturalesa y 'l bon sentit. Lo punt de partida es lo mateix; lo fi que perseguixen es idéntich; no solen discrepar sino en algun accident de forma

que s' adapta á las circunstancias de temps. Lo punt de partida es lo *non serviam*; aixó es, la rebelació del Paradis. Lo fi es trencar la escala de Jacob; aixó es, destruir tota relació entre 'l Cel y la Terra. La manera de arribarhi es varia, com varias son las armas en la guerra, y fins lo modo de ferla segóms lo temps y las circunstancias. Avuy als que declaran la guerra á Deu no se 'ls hi ocorreix pas aixecar la torre de Babel; fora massa gros.

L' escriptor francès, que bé podria passar per mestre dels nostres des preocupats, comensa per mostrarse enemich obert de la religió; no li parli pas de aquesta ni dels que la serveixen, perque no veu en la religió altra cosa que un foc de superstició, de crims, d' intrigas y de conspiracions contra 'l poder temporal dels reys y la soberania dels pobles. Per lo que mira als religiosos, no 'ls perdona pas, los considera sers d' una condició equívoca é indefinible; mal si son dolents y pitjor si son sants. M' apar que avuy no 'n diuen pas més los enemichs de la ensenyansa religiosa. Naturalment que com á colorari estableix la soberania de las matemáticas, «la millor y més senzilla de las lògicas, la brújula del esperit, fré de la inteligencia, aplicable á tot y tan indispensable que tota sort de rasonaments deuria acabar ab la fórmula geométrica: *que era lo que debia demostrar.*»

Encare que oportunament penso ocupar-me de la soberania de las matemáticas en la ensenyansa, permetim que per de prompte li fassi duas observacions. Diderot no rahona, sino que enrahona; no es jutje que reflexiona y falla, sino sectari que acusa, animat per la passió y la rancunia. Ademés ni ell, ni sos successors y deixebles acostuman subjectarse á

la fórmula geométrica que tan alta posan. ¡No faltaria més! Prou ho saben que no cal pensar en la demostració com á únich método per arribar á la veritat; prou ho saben que la rahó humana, maigrat sa potencia, per si sola no passa de las becerolas en lo libre de la ciencia humana; prou ho saben que la porta del saber humá es molt més ampla que 'l *quod erat demonstrandum*; prou tenen per segur que 'l temple del saber humá conté quelcóm més que tota la matemática, y que en son altar major brilla una llum vivíssima que no deixa sòmbra, ni penombra; una inteligencia per qui no existeix res desconegut; que te present lo que fou y lo que serà; que coneix la essencia y la transcendencia de todas las cosas.

Jo, senyor Ministre, tinch pera mi que l' home es un sér eminentment religiós y que ho es per naturalesa; tinch pera mi que sense la religió, no cap explicar ni 'ls problemas que entronya la existencia del home, ni una sola de sas aspiracions més altas y y més nobles. Examino al home en sa vida práctica y todas sas manifestacions més expontáneas encuadran perfectament ab aquesta idea. Qui no creu en Deu, creu en los esperitistas de Gracia, en los apóstols de Sans, en la Santa de Badalona, en las bruixas, en lo número tretze ó en las las revelacions d' algun esperit que 's burla de la gent; qui no creu en Deu, aixeca altars á miserables mortals indignes á voltas d' una pobre reconera, ó busca en la naturalesa quelcóm á que pugui prestar adoració; qui res venera, qui res adora, 's venera y s' adora á si mateix ab orgull satánich. La historia y la vida de las generacions repeteix á cada plana aquesta observació; lo qual assegura que fins dintre de la fórmula geométrica es evident que Diderot y sos deixebles están fo-

ra de la veritat y que, si la religió es una necessitat natural del home, no hi ha perquè desterrarla de la ensenyansa, sino que la rahó porta à donarli en ella un lloch principal.

No tots los despreocupats surten à la plassa ab la visera alta; en lo temps modern no son pochs los que, aspirant al mateix fi que 'ls antichs, emplean per arribarhi un sistema diferent. Com los cassadors d' aucells ab mirallets, posan devant dels ulls la llibertat de conciencia y com que confian molt ab la tonteria humana, aixis enlluernan y atrauhen. Suposan que l' ànima es un paper blanc en que res hi ha escrit, que es una casa sense mobles; y que lo que cal es deixar à cada hú que hi escrigui lo que vulgui, ó l' amobli com li sembli. Sostenen que es una tirania ensenyar religió en las escolas; que deu prescindirsen à fi y efecte de que cada hu accepti lo que li agradi ó 's compongui la qui millor li sembli: la ensenyansa, donchs, serà purament laica: entretant ó després anirà sortint espontàneament, ó per reflexió l' home religió.

Si jo no m' enganyo la teoria peca per la base. L' ànima humana no es un paper blanc, ni una casa sense mobles; al venir al mon porta en sí las sevas lleys, los seus principis fonamentals, la seva naturalesa; es per aixó que m' apar més verídich Leibnitz que Locke quan diu que res hi ha al enteniment que no vingui pels sentits, sino 'l mateix enteniment, ó sia que l' ànima no es una casa desmoblada. L' ànima racional està lluny de ser *tàbula rassa*, Deu hi escríu al criarla y després sempre que vol. De aquí prové que en cert sentit la conciencia no es lliure; sa veu se fa sentir encara que l' home s' empenyi en callar; lo remordiment clava las ungles per més que dolgui. Lo que pot

succehir y succeheix es que l' home no escolti aquella veu y prescindeixi del remordiment en sas resolucions, terreno en lo que la llibertat es un fet indiscutible.

Vull passar per alt aquesta consideració y colocarme en lo terreno en que la cuestió 's proposa. Si l' ànima humana es *tàbula rassa*, ¿per qué escriure en una plana y no à l' altra? Si es una casa desmoblada, ¿per qué amoblar unas habitacions y las otras no? Dich aixó ¿perque 'm sembla que la consecuencia de la teoria dels despreocupats deuria ser: fora ensenyansa de cap mena; que l' home aprengui lo que vulgui: que s' amobli ell mateix la intelligencia; aixis ne surtirà espontàneament ó per reflexió lo home instruhit, sense preocupacions y lliure d' aquesta balumba de teorías que neixen avuy pera morir demà.

No, no está pas aquí la pastora. Lo que importa es omplir l' enteniment, fer metjes, advocats, matemàtics, naturalistas; lo de menos es fer homes; lo que importa es fer ensenyansa positivista; lo que importa es dir com en Figueras: «Abaix lo existent; lo que vindrà serà pitjor, pero ho farem nosaltres.» No 'm cregui; per mi li assegurarà 'l mateix Diderot, parlant à la Emperatriu Catarina: «Ja que Sa Majestat no es de la opinió de en Bayle qui preten que una societat d' ateos pot ser tan ben ordenada com una de deistas y millor que una de supersticiosos, es precis conservar la religió no com à dipositaria de la veritat, sino com un obstacle al naixement d' erros més monstruosos que podrian brotar de la creencia en la existencia de Deu, si la deixavam abandonada.» Aixó es, fora tota religió y, sino es possible, la conservarem per ferne lo que 'ns sembli. «Los capellans seran pagats per l' Estat y amenassats de que, à la primera y

mes petita falta, 'ls privarem de sas plassas y sas funcions, entregantlos á la miseria; y ja que S. M. pensa que 'l creure en la existencia de Deu y en las penas futuras influheix molt en los actes humans, la ensenyansa de aquestas cosas deurá conformarse á son modo de pensar.» «La ensenyansa relligiosa consistirà, donchs, en la *demonstració* de la distinció entre las duas substancias, de la existencia de Deu, de la immortalitat de l' ànima y y de la certesa d' una vida futura.» Aixó es, en nom de la llibertad farém dels capelláns lo que voldrém; ensenyarem lo que 'ns vingui be, sempre segons lo nostre modo de veure y demostrarem lo que no te demostració possible. En una paraula: farém una comedia ab las cosas divinas y 'n serém árbitres y administradors, que era, senyor Ministre, lo que volia demostrar en aquesta carta.

R.

Recomaném sa lectura á certs *fulanos* que no 's cansan d' anar de casa en casa dihent mil pestas del catalanisme y sos adeptes, y que fins avuy hem dispensat, que sa propaganda era filla de la seva ignorancia; però que demà, si persisteixen en sa actitud, tal vegada 'ns veyém obligats (los hi dirém en castellá porque 'ns comprenyan) *á poner los puntos sobre las ííííííí.*

¡No 'm toquis la marina! Aixó ho digué un célebre ministre, qual nom no podem dir porque es difícil de recordar los que en tres anys han passat pels sillons blaus: pero sia com vulgui en nostre concepte era tal vegada un dels que millor coneixia nostres barcos y es per aixó que no volia li toquessin la Marina... dels ports.

L' experiència ha demostrat que coneixia be 'l panyo: es clar, com que á mes de sastre que lo cosí debia haberne estat fabricant!... Y fou. una desgracia per Espanya no haberlo cregut. Si no 's haguesin tocat los barcos de Cartagena, Cadiz y Ferrol no hagueran vingut los desastres de Cavite y Santiago, ni avuy la gent no 's riuria del hospital marino, ahont no hi quedan mes que vells, tullits, coixos y cegos. Quan aquell ministre deya *no me toquéis la Marina* ja sabia be lo que succehiria, porque una petita prova que va volguer fer ab un viatge de 12 horas portant l' embaixada Marroquí en un dels millors barcos, lo *Reina Regente*, succehi lo que tots sabém *¡que podia esperar dels altres?* Y are no 'm vingan ab escusas y subterfugis de que *no me toquéis la Marina*, no volia dir que no la moguesen dels ports, sino que no parlesin mal dels Churrucas d' avuy: no, no; volia dir, encare que no ho digués, aixó ultim. *In pectore* hi tenia lo primer, porque com habem dit avans á mes de sastre, habia estat fabricant del panyo...

Que 'n deu estar d' ample 'l lord que vengué lo yacht *Giralda* á Barcelona al veurer que avuy es el *rey de los mares*, siguent com es l' unich que s' atreveix á surtir del port á qualsevol hora, y que per ara no te cap malaltia que 'l retingui al llit, com l' Osado, la Numancia, Lepanto, Orión, Carlos V y altres; si 'n pot estar d' orgullós que totas las esperansas de la generació d' Espanya estan fundadas en la Marina y veurer que lo que ell creya era sols un barco de recreo, está avuy convertit en lo navili de la flota d' una Nació, *donde no se ponía el sol.* Com los inglesos acostuman á fer los negocis bé, creyém que 'l lord del *Giralda* no 'l debia fer pas dolent, pero si ell hagués pogut creurer allà ahont habia de arribar lo seu yacht á bon segur no l' hauria cedit tant barato...

Jem.

SECCIÓ DE NOTICIAS.

Está vist que 'ls ariets son rebechs à tot serho. Al de la font del Tura, prou lo cuyda la maynadera que ni que fos un fill seu. Pro la orga de la manxa foradada, que no, que no, y, que no, s' ha empenyat en fer quedar malament al afinador que assegurava que tots los registres estavan be. Desde 'l dimecres al vespre... una... duas... tres... ¡contin! 23, duas vegadas, 24, idem, 26 una vegada, y 27 ben mut un dia y mitj. Ja veuhen quin refredat. Un estornut exint del altre. ¡Y que tot li vingui de la enrabada del sombrero de copa! Lo vesteixen de las festas y s' enfada y sua y embrut las trencillas; la maynadera li posa dessuadadors, pro aquell humor se li queda á dins, en aquell corrent li don un cop d' ayre y vinga estornudar, que no 's trova prou aygua al Campdenmàs per aixugarli los mocadors.

¿Y de mal educat? si ho es! ni als seus mateixos amos, que 'l miran ab orgull, lo miman y fins li diuhen maco y bon noy en las sessions, te miraments. L' altre dia al vespre anavan á ferli una visita per veure si feya bon dat, y ell sense esperar que la maynadera l' anés á mudar posantli collet de... goma (perque no cridés tant,) fa un estornut, se queda parat y la Comissió... enterada.

La vritat, devant d' una rebequeria així, créyem que la Comissió podia quedar *enteradissima de tot* y en consecuencia, que cridaria á una comissió de facultatius llauners que donguessen una vista á l' orga de la manxa foradada. Llavors s' aurian cerciorat de lo qu' es aquella màquina rovellada, y, ben convenuts de que no pot servir podrian evitar feyna á un vehí de devant d' aquell pilà, que

nos ha assegurat que 'l dia que tingui algú de la familia malalt y, l' orga toqui lo bombo, la trasladará al fluvia ab poch gasto.

L' ajuntament de Berga ha acordat suprimir la rotulació castellana dels carrers, posant en son lloch las inscripcions en catalá. A Olot ¿quán desapareixerán las aberracions comesas per certs innovadors? ¿Quán s' entrarà en lo bon sentit de Berga y altres pobles.

Sembla que tots los amos d' industrias y comers de Barcelona son á pendre la fresca, puig quan se presentau los *recaudadores* de la contribució los diuhen: *El amo no está.*

Dimars, á las set del vespre, se inaugura la tómbola que, á benefici del Sant Hospital, s' ha instalat en lo pati d' aquell edifici.

Una altra vegada més hem vist probada la caritat dels olotins en la variada y éscullida colecció d' objectes qu' omplenan las gradas, alguns de ells de molt valor.

La concurrencia fou numerosa.

Mancha que limpia, La mitja turronja y Notabilitats, La monja descalza y Un ninot de mallas, son las obras que la companyia del Sr. Pigrau ha posat en escena desde 'l dijous.

En *Mancha que limpia* es de las únicas qu' hem vist treballar be la companyia y dihém be porque es obra que 's presta pera representarla ab

gust. La proba de que treballavan be, foren los nutrits y repetits aplausos qu' obtingueren casi totas las parts, sobre tot la Sra. Blanca, qu' en certs moments estigué molt be, y 'l senyor Pigrau que desempenyá ab maestria lo *D. Justo*.

En *La mitja taronja* no s' estigué tan acertat, sobre tot alguna part que, ó be per no compendre 'l paper ó per falta d' ensaig, no li resultá cap escena.

En *Notabilitats* lo Sr. Pigrau demostrá tenir un bon estudi fet dels quatre actors qu' imitava, sobre tot d' en Soler que 'l feu admirablement, y en *La monja descalza* se lluhiren lo Sr. Pigrau y la Sra. Blanca, que obtingueren varis aplausos.

Lo dia de Santa Sabina, mentres se ballavan sardanas en las fonts de Sant Roch, se feya trotar un caball per lo passeig de dalt, siguent la primera vegada qu' hem vist semblant espectacle.

¿Y 'ls agents de l' autoritat?
Tremplats, gracias á Deu.

Diumenge passat la banda municipal estrená un pás doble, original del jove foraster, resident aquí, R. Domelech, que fou molt aplaudit y merequé 'ls honors de la repetició.

Te trossos molt valents y en conjunt respón al títol que son autor li ha donat qu' es lo d' *¡Olé ya!*

Hem de fer present á qui correspongui que no tots los empleats del Municipi compleixen com cal la seva obligació. Eu lo carrer de Sant Rafel,

á uns velins qu' escombran lo carrer en las horas reglamentarias se 'ls hi deixa 'l pilonet d' escombrarias al davant, un dia y devegadas més, per adorno ó... perque es terra sola.

Dilluns la banda tocá en lo Parch y notarem lo mateix que quan toca á la Plassa. La gent hi dona vol y al ultim tothom se reuneix al Firal. Ab aquestas condescendencias han desaparecut aquells vespres tan animats en que tothom se donava cita al verdader passeig que tenim.

Perque cessi 'l pánich y l' angunia de nostres llegidors, nos apressurém á notificarlos que la *catástrofe* que 's temia entré las eminencias Mencheta y Lletjet, *ha quedado satisfactoriamente terminada, sin consecuencias.*

Pera evitar sens dubte la confusió á que 's prestavan los sellos de Correu de «25» y «5 céntims» que eran blaus, la companyia del timbre ha disposat que 's fes una nova emisió dels últims.

Aquets sellos que acaban de 'posarse en circulació, tenen lo color vert.

Pero res se ha resolt ab tal mida, perque també los de «2 centims» son verts y 's confonen ab los nous de «5 centims.»

SECCIÓ RELIGIOSA.

Avuy 31.—S. Ramón Nonat card. y cf.—*Ab-solució general en la Mercé.—Acans † en lo bisbat de Solsona.*

Div. 1.—Ss. Gil ab., Artur mr. y Llop b. y Sta. Anna prof.

Dis. 2.—Ss. Antolí mr. y Esteve rey y cf.

Dium. 3.—Ntra. Sra. de la Consolació, la Verge de la Cinta en Tortosa, Ss. Nonito b. y Simeo Estilita y Sta. Serapia vg.

Dill. 4.—Stas. Cándida, Rosa de Viterbo y Rosalia vgs.

Dim. 5.—S. Llorens Justiniá b. y Sta. Obdulía vg.

Dimc. 6.—Sts. Faust y Eugeni mrs.

QUARANTA HORAS.—Continúan en la iglesia Parroquial. Dilluns passan a la de Nosttra Sra. dels Dolors.—La exposició de S. D. M. comensa a las sis.

MERCAT DE OLOT.

Preus en la Plassa del dilluns últim.

MIDA DE 80 LITROS.

Blat.	16'50	Ptas.
Mastay.	15'00	«
Blat de moro	13'00	«
Fajol.	16'00	«
Mill.	16'00	«
Panis.	15'06	«
Monjetas.	22'00	«
Fabas.	14'00	«
Bessas.	14'00	«
Llúbins.	10'00	«
Patatas (carga).	09'00	«
Ous (dotzena).	01'00	«

OLOT.—Imp. de N. Planadevall —1899.

A N U N C I S .**RELOTGERIA RIDAURA.**

Sant Esteve, 27.

Aquesta casa te 'l gust de participar a sos antichs clients y al públich en general, que ha tornat a ferse cárrech de son acreditat establiment, que per un temps ha corregut a cárrech de D. Ramón Masifern; oferint servir ab esmero, com te acreditat tant aquí com en sas casas de Gerona y Figueras.

Gran assortit de rellotges de totes classes y preus, desde 10 ptas. amunt.
Taller especial de reparacions.

Precisió y promptitut. Preus económichs.

LO POSITIU.

S' avisa al públich en general y en particular a la nombrosa clientela del acreditat establiment-sastreria de

JOAN BELLAPART

situat en los carrers de Sant Esteve, núm. 9, y Sant Tomás, 5, de aquesta vila, que en lo mateix establiment s' ha rebut un complet variat assortit de géneros última novetat pera la estació d' estiu, y que 's confeccionan trajos a mida desde 'l módich preu de 20 ptas. en avant, competint, d' aquesta manera, en baratura, gust y elegancia, ab las sastrerias y basars de robas fetas més económichs de Barcelona y altrás capitals.

La medicació sulfurosa a domicili

AB LAS

GOTAS-MARES SULFUROSAS

DE BAR,

ab las quals se preparan inmejorables ayguas sulfurosas pera beguda gargarisme, pulverisació, banys, etc.

Curan: herpes (brians), escrófulas (humors frets), malalties de la pell, bronquitis y catarrros, anginas, asma, anemia, etc.

FRASQUET 3 PESSETAS.

Depósit en Olot: Farmacia del Sr. Cardelús.

LA BARCELONESA.

CONFITERIA DE

Marcelino Juanola y Danés.

Bonayre, 5.

En aquesta confiteria y pasteleria, se preparan y serveixen refrescos pera bodas, baiteigs y missas novas, ab tot lo serviment necessari en tals cassos, a preus económichs. Se serveixen gelats y 's venen los vins llegítims de Jerez, de J. Gordon Doz y Comp., a preus de bodega.

Reposteria de primera classe a 4 rs. lliura